

[Bertel Dahlgaard.]

Sandsynligheden taler for, at visse af disse Bevogtningsopgaver vil blive formindsket i Løbet af Aaret, og at det da maa drage efter sig som en naturlig Konsekvens tilsvarende mindre Indkaldelser, og endvidere, at hvis Udsendelsen af Divisionen til Tyskland skulde falde bort eller ikke skulde ske i det kommende Finansaar, maa et almindeligt fornuftigt Skøn sige, at det ikke kan være nødvendigt med nye Indkaldelser at opretholde det Gennemsnitstal, som det foreliggende Budget bygger paa, de 24 000 Mand.

Norlev: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft mente, at jeg førte en Tale, der var i Strid med Kendsgerningerne. Det er altid temmelig uheldigt at være i Strid med Kendsgerningerne, og jeg vil derfor tillade mig at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse fra hans Side. Jeg ved godt, at hele vor Hærordning var slaaet i Stykker, efter at Tyskerne havde afvæbnet vor Hær og taget Materiellet. Jeg ved ogsaa, at der var meget, som skulde genudrustes, hvis vi skulde have en Hær. Alt det indrømmede jeg ogsaa i Finansudvalget, men det, som jeg efterlyste dengang og stadig kunde ønske at faa forelagt Tinget, var en samlet Plan for den midlertidige Oprustning, som vi nu maatte foretage, idet jeg gik ud fra som givet, at de gamle Rammer, som vi havde for Forsvarsvæsenet, ikke mere duede, men skulde ændres efter den moderne Tids Krav. Og selv om den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, kunde sige, at vi langtfra havde oprustet til den Højde, som den gældende Hærlov gav Mulighed for, mener jeg, at dette i og for sig ikke var noget Svar paa mit Spørgsmaal, for naar den gældende Hærordning var slaaet i Stykker, havde det været i alle Parters Interesse og ikke mindst i Forsvarets Interesse, om der var blevet forelagt en Plan her i Tinget og sagt: saa og saa mange Mand skal vi bruge til disse og hine Opgaver, og efter det maa vi genudruste. Saa havde det været klart for hele Folket, hvordan Sagen laa, nu derimod herskede der og hersker der stadig en betydelig Uklarhed hos Folket om hele dette Spørgsmaal, hvorfor vi skal anvende saa mange Penge til Forsvarsudgifter, som vi anvender i Øjeblikket. Det er ikke let for almindelige Lægfolk at forstaa, at vi skal have en meget større Indkaldelse af Styrker end tidligere for at kunne overtage de Bevogtningsopgaver, der foreligger. Saa maa den gamle Hærordning have været

i høj Grad mangelfuld, for en Hærordning skulde dog egentlig give en Del Soldater, der kunde være med i Krig og ikke bare foretage Bevogtningsopgaver.

Jeg nævner blot dette som et Eksempel. Jeg kunde yderligere tilføje, at fuld Klarhed over Spørgsmaalet om Divisionen til Tyskland fik vi først forleden Dag, da vi fik at vide, hvem der havde taget Initiativet. Det havde hidtil ligget i det dunkle, og al denne Dunkelhed har, som sagt, efter min Mening skadet hele Forsvarssagen og forhindret Folket i at danne sig en virkelig begrundet Mening derom. Det var jo ofte Oprustningen skete, saa man skulde tro, at den skete efter Slagordet: Aldrig mere en 9. April; og der var ingen, der rigtig vidste, hvad der mentes dermed, for de fleste var af den Opfattelse, at næste Gang der eventuelt vilde blive Krig, kunde vi alligevel ikke afgøre den. Vi kan ikke slaa hverken Tyskland eller en anden Stormagt, der vil søge at besætte Danmark. Derfor har der hersket stor Utryghed, og det var denne Utryghed, jeg ønskede afskaffet, idet jeg efterlyste en samlet Plan til en midlertidig Oprustning fremsat her i Tinget.

Nu glæder det mig, at den nuværende Forsvarsminister giver saa god Besked, som Tilfældet er, og saa vidt jeg kan forstaa den højtærede Forsvarsminister, fører han netop en Politik, der gaar ud paa, at det, vi har nu, er noget midlertidigt og skal betragtes som saadant, og jeg vil haabe, at Udgifterne dertil holdes saa langt nede, som det paa nogen Maade er muligt.

Ole Bjørn Kraft: Maa jeg blot udtale i Tilslutning til, hvad den højtærede Forsvarsminister sagde med Hensyn til Forcingen af Uddannelsen i den første Tid efter Befrielsen, da vi alle vidste, hvor nødvendigt det var saa hurtigt som muligt at faa stillet nogle danske Troppestykker paa Benene, at det var ganske rigtigt, hvad den højtærede Forsvarsminister udtalte, at der var en Periode, hvor denne Uddannelse ikke kunde blive saa effektiv, som vi gerne vilde have haft den, just af den Aarsag, den højtærede Minister nævnte, at vi blev skuffet i de Forventninger, vi med Rette havde næret til, hvilke Vaaben der vilde være til vor Disposition.

Jeg vil gerne dertil føje — alle ærede Medlemmer af Tinget vil sikkert erindre det —, at der til den daværende Forsvarsminister udtrykkeligt Gang paa Gang blev sagt, at nu maatte man se til at faa disse Styrker sat paa Benene. Jeg var udsat for